

Sao mình cảm thấy nôn nao như một đứa trẻ được mẹ hứa sẽ dẫn về quê thăm ngoại? Mình không giải thích được cảm giác này. Chỉ biết là nó làm cho mình thấy tươi vui hơn như lần đầu tiên hò hẹn!

Rồi ngày đã đến!

Đêm ấy, sau khi chuẩn bị hành lý để sáng mai ra sân bay, mình nằm thao thức. Vẫn cảm giác ấy. Nó tràn ngập trong tâm hồn. Lâu lắm rồi mình mới lại có cảm giác nôn nao là lạ như thế!

Nhớ ngày nào mới vào room Tin Lành Liên hữu, rất ngỡ ngàng vì tất cả đều xa lạ... Rồi dần dần làm quen. Quen cả giọng nói, tiếng cười. Nhớ cả bài hát RUỘT của một số anh chị em.

Đã từ lâu, quen biết, trò chuyện, cùng thông công, cùng chia sẻ những niềm vui, nỗi buồn của nhau để cầu thay cho nhau... nhưng chưa một lần gặp gỡ. Giờ đây, sắp được diện kiến “dung nhan” của nhau. Như thế hỏi làm sao không nôn nao cho được?

Cứ thế, từng nick hiện lên theo trí tưởng tượng của mình. Mỗi người được hình dung với gương mặt khác nhau làm mình chợt nhớ nhà thơ Lâm Thị Vỹ Dạ có những câu thơ rất dễ thương khi viết về người con gái âm thầm hi sinh cho Tổ quốc:

“Gương mặt em, bạn bè tôi không biết,

Nên mỗi người có gương mặt em riêng.”

Và các bạn của mình trên room, mình cũng không biết nên tâm trí mình hình dung nét mặt của từng người với mỗi dáng vẻ rất riêng. Nhưng tất cả đều đẹp: “Mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười.”

*** **

Chuyến bay Saigon - Đà Nẵng kết thúc. Chiếc taxi đưa mình về khách sạn. Đà Nẵng, mình đã đến vài lần nhưng lần này sao mình lại cảm thấy thành phố tươi tắn hơn, con người vui hơn và nước biển dường như xanh hơn? Tâm trạng mình hoàn toàn khác hẳn với tâm trạng của đại thi hào Nguyễn Du trong câu thơ: “ Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ” ?

Cuộc gặp gỡ đây rồi! Anh Than Hồng không còn hồng nữa vì đã rám nắng Mỹ Khê. Thầy Êlisê gầy gầy, cao cao với giọng nói không làm với ai được. Cô gái có làn da sạm nắng bởi gió biển Nha Trang là Tiểu Kim Yên. Lan Vi vẫn giọng cười giòn như pháo Tết. Anh chị 5 T cần mẫn với bao nhiêu công việc. Bé Noel và Phi Túy “ nặng nề “ mà vẫn có mặt với anh em. Mục sư Barnabas với giọng nói hiền lành vẫn thường nghe trên room. Xuân Sơn và bé Rébecca cũng về cùng gia đình dự trại. Rồi Màu đỏ tình yêu, Bò câu đen, Bò câu trắng, Bước với Chúa, Step, Khai huyền, Huệhuỳnh, cô Phù Vân và các cháu... Từ khắp nơi cùng về, vui như ngày hội.

Những bờ ngõ ban đầu nhanh chóng biến mất...không hiểu từ lúc nào, mọi người lại thân nhau. Thật lạ, thật tuyệt! Những người công tác tại khách sạn Ocean Blue ngạc nhiên, không thể hiểu vì sao người chưa từng quen biết mới gặp nhau lần đầu lại có thể thân thiện, gần gũi, yêu thương như thế.

Điều này làm mình nhớ lại thời gian mới tin Chúa. Lần đó, mình được vài người bạn đưa về thăm một Hội thánh ở miền quê nghèo, xa thành phố. Xe dừng lại, các anh chị em trong Hội thánh ủa ra đón chào .Những gương mặt hoàn toàn xa lạ mà tay bắt mặt mừng như mình là đứa con đi xa lâu ngày trở về thăm lại quê xưa.

Chỉ có một cách lý giải cho hiện tượng đặc biệt này: Đó là tình yêu trong Chúa . Chỉ bởi trong dòng huyết của Ngài mà mọi người đều đã là anh em, là ruột thịt, là một gia đình... Có cùng đức tin, chung niềm trông cậy, cùng mong chờ ngày Chúa quang lâm. Giờ đây, cùng hít thở bầu không khí trong lành, cùng ngâm mình trong dòng nước xanh biêng

biếc của biển khơi, cùng vui đùa với những trò chơi mà mỗi trò chơi đều mang lại sự bổ ích cho đời sống tâm linh.

Mỗi buổi sáng, khi ông mặt trời còn ngủ nướng trên những đám mây, tất cả đã có mặt trên bãi cát để ngắm xem cảnh thiên nhiên hùng vĩ, tuyệt vời. Bất giác, từ trong lòng tuôn ra lời ngợi khen Đấng Tạo hoá vĩ đại:

“ Khi xem muôn vật do tay Chân Chúa sáng tạo chúng, Cứu Chúa của tôi, quyền bính Chúa ơi vô cùng...” Và với tinh thần tôn cao danh Ngài, tất cả đều đến với Chúa trong sự tĩnh nguyện.

Nhưng cuộc vui nào cũng phải có lúc kết thúc. Cuộc đời luôn luôn có những giây phút chia xa. Đó là quy luật. Thầy giáo dạy môn Địa lý lớp 8 của mình đã nói rằng:

“ Hoa nở để rồi tàn

Trăng tròn để rồi khuyết,

Người gần để rồi xa,

Xa để rồi gần.”

Giờ chia tay đã đến. Bịn rịn. Bụi ngùi. Có những giọt nước mắt vội rơi. Có những giọt âm thầm, kín giấu... Cứ tưởng ở tuổi “ Lục thập” này thì sự chia xa là chuyện bình thường... Thế nhưng, không ngờ mình đã phải nuốt những giọt nước mắt nóng hổi vào tận tâm hồn khi nắm lấy những đôi bàn tay run run trong tiếng nấc.

Về tới Saigon mà lòng mình vẫn còn luyến nhớ, thương thương...

*** *** ***

Những ngày trại đã kết thúc, ai nấy đều trở lại cuộc sống thường ngày. Ước mong ở nơi ấy, mỗi người nhớ rằng: “ **...hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời**

mà làm.” (I Cô 10:31) để danh Chúa được cả sáng qua cách ăn, nét ở của chúng ta.

Mỹ Khê: nước biếc, non xanh,

Khắc sâu hình ảnh chúng mình hôm nao.

Bây giờ, ta tạm xa nhau,

Mai này gặp lại, xiết bao vui mừng.

Trại hè Paltalk, tháng 6 – 2011

NGUYỄN THỊ HẠNG - Tronghangsutu_sg